

— Я виждъ, како, колко добри птиченца! Тѣ не бѣгатъ отъ насъ! Трѣбва да сж гладни.

Тодорчо издигна прѣстѣтъ си и като че искаше да се увѣри дали е истина това, което казваше.

— Да, братко, тѣ сж гладни, затова сж дошле при насъ. Снѣгътъ е затрупалъ всичко и тѣ не могатъ да си намѣрѣтъ храница! — тъжно проговори Анка, като гледаше двѣтѣ птиченца.

Слѣдъ това, тя отново проговори :

— Снѣгътъ за едни е полезенъ, а за други е врѣденъ, милий ми братко. Той топли растенията и не имъ дава да измръзнѣтъ; а какво прави за птицитѣ? — Затрупва храната имъ! . . .

— Азъ ще имъ донесж хлѣбецъ! — извика радостно братчето и бърже утърча въ кѣщи.

Слѣдъ малко той се връщаше съ хлѣбъ и жито въ ржка. Отвори прозорецътъ, посипа имъ житце и трохи-